

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **Bc. L. P.**, narozený dne ...
bytem D. 28, D.
zastoupený advokátkou Mgr. Ing. Jaroslavou Sodomkovou
sídlem Na Příkopě 857/18, 110 00, Praha 1

proti
žalované: **Vysoká škola ekonomická v Praze**, IČO 61384399
sídlem náměstí Winstona Churchilla 1938/4, 130 67, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí rektorky Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 6. 4. 2016,
č. j. 1135/2016-9202,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí rektorky Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen „rektorka“) ze dne 6. 4. 2016, č. j. 1135/2016-9202, kterým byla zamítnuta žalobcova, tehdy žadatelova, žádost o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze (dále jen „děkan“) ze dne 16. 2. 2016, č. j. 73397, a rozhodnutí bylo potvrzeno.
2. Prvoinstančním rozhodnutím děkan ukončil žalobci studium v navazujícím magisterském studijním programu Mezinárodní ekonomické vztahy, obor Mezinárodní

obchod, na Fakultě mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“), a čl. 20 odst. 1 písm. a) Studijního a zkušebního řádu Vysoké školy ekonomické v Praze pro studium v bakalářských a magisterských studijních programech (dále jen „SZŘ“). Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobci nebylo umožněno dokončit studium řádným způsobem, jelikož disponoval počtem 25 kreditových poukázek (dále jen „kreditová poukázka“ či „kredit“), ačkoli k řádnému ukončení studia jich potřeboval 36.

3. V podané žalobě namítá žalobce, že rektorka i děkan nesprávně skutkově a právně posoudili jeho případ, proto obě rozhodnutí, jak prvoinstanční, tak napadené, považuje za nezákonná.
4. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že rektorka nepřihlédla k žalobcem tvrzeným skutečnostem, neúplně zjistila skutkový stav věci a z provedených důkazů vyvodila nesprávné závěry. V rozporu s § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) napadené rozhodnutí neodůvodnila řádně, neboť neobsahuje úplné informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce, zůstala v něm opomenuta tvrzení, že žalobcovy odpovědi na teoretické otázky v písemném testu z předmětu nazvaného 1 FP412 Oceňování podniku II ze dne 28. 1. 2016 (dále jen „Test“) jsou správné.
5. Ve druhém žalobním bodu uvádí žalobce, že napadené rozhodnutí je i vnitřně rozporné, protože v jeho odůvodnění na str. 2 v řádku 23 je uvedeno, že *„test byl ohodnocen správně“*, a současně na str. 2 v řádku 24 a 25 je konstatováno, že *„je zřejmé, že vyučující se jeho podnětem určitým způsobem zabývali a zjištěnou chybu promítli do celkového vyhodnocení testu“*. Za objektivně možné žalobce nepovažuje, aby Test byl na jedné straně ohodnocen správně a současně byla zjištěna chyba. Žalobce namítá rovněž porušení základních zásad činnosti správních orgánů plynoucích z § 2, § 3, § 4, § 6 a § 7 správního řádu.
6. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá, že rektorka se v napadeném rozhodnutí nezabývala jeho konkrétními námitkami ohledně vyhodnocení Testu, které uvedl v e-mailové korespondenci adresované vyučující. Žalobce se domnívá, že při objektivním hodnocení Testu by získal dostatečný počet bodů, aby v uvedeném předmětu uspěl a nebylo mu ukončeno studium. Současně uvádí, že veškeré věcné námitky směřuje rovněž i proti předchozímu Testu, ze shodného předmětu, který psal podle žalobce s nejvyšší pravděpodobností dne 20. 1. 2016.
7. Ve čtvrtém žalobním bodu tvrdí žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence argumentů, jak konkrétně rektorka dospěla k závěru, že teoretické otázky v Testu byly správné. Její skutkové závěry považuje žalobce v rozporu se skutečností, protože z materiálního hlediska rektorka nepřezkoumala výsledek Testu a též mu nevysvětlila důvod, proč vyhodnocení Testu zpracovala jiná osoba (Ing. R. – pozn. soudu) než vyučující žalobce.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě detailně popisuje průběh žalobcova studia a vysvětluje, že žalobce po skončení zimního semestru 2015/2016 měl na svém kontě 84 kreditů a

pouze 25 volných poukázek k proměnění kreditů. Jelikož děkan fakulty se rozhodl mu opětovně další kredity nepřidávat, musel žalobce studium ukončit.

9. Žalovaná si je vědoma požadavků právního řádu, které jsou kladeny na správní rozhodnutí. Je přesvědčena, že napadené rozhodnutí vydala v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaná vycházela z žalobcovy žádosti o přezkum, v níž žádal „důkladné prozkoumání správnosti testu“ a „řádné ověření a také ukázání správnosti opraveného testu vedením katedry“. Žalobce neuvedl, jaké odpovědi byly podle jeho názoru vyhodnoceny chybně, aby se jimi mohla rektorka konkrétně zabývat. Žalobce uvedl dvě takové odpovědi až v žalobě, což pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemá žádný význam. Jestliže žalobce žádal ověření správnosti vyhodnocení testu, pak vyžádání si opětovného stanoviska dr. P. a prof. M. považuje žalovaná za adekvátní způsob takového prověření. Uvedl-li by žalobce v žádosti konkrétní otázku obsaženou v Testu, jejíž vyhodnocení považuje za sporné či chybné, považovala by žalovaná za vhodné, aby v napadeném rozhodnutí bylo uvedeno, jaká odpověď je fakultou považována za správnou. Není však adekvátní, aby v napadeném rozhodnutí odůvodňovala vzorové vypracování celého Testu včetně odůvodnění správných odpovědí. Námitky žalobce byly pouze obecné. K námitce, že Test mu zřejmě nechtěl být ukázán, žalovaná uvádí, že nárok na opravení Testu za přítomnosti studenta nevyplývá ze SZŘ ani ze žádného jiného vnitřního předpisu. Nadto již ze žalobcova podání vyplývá, že Test dne 4. 2. 2016 viděl.
10. Žalovaná poukazuje na nepravdivá tvrzení žalobce. Ačkoli vyhodnocení Testu bylo studentům zpřístupněno dnem 29. 1. 2016, žalobce svoji reklamaci uplatnil až dne 3. 2. 2016, nikoli „ihned“, jak tvrdí. Žalovaná poukazuje na skutečnost, že žalobce studoval pomalu (standardní doba studia je na 30 kreditů za semestr) a vedle studia měl práci na plný úvazek, jak uvedl v emailu dr. P. dne 3. 2. 2016. V jeho následně tvrzené zdravotní indispozici nespatřuje žalovaná ospravedlnitelný důvod. K námitce žalobce, že Test neopravovala příslušná vyučující, nýbrž dr. R., žalovaná uvádí, že jde o srovnatelně kvalifikovanou kolegyni z téže katedry. Žalovaná upozorňuje, že neexistuje žádné právo na „zákonného hodnotitele Testu“. Který hodnotitel opravuje Testy, je pouze otázkou organizace rozložení práce v rámci katedry, což spadá do uvážení příslušného vedoucího katedry. Závěrem žalovaná uvádí, že shledává účelovým tvrzení žalobce, že rozhodnutí je vnitřně rozporné. Uvedení, že chyba ve vyhodnocení testu byla na podnět žalobce opravena a fakulta následně považuje vyhodnocení testu za správné, žalovaná považuje za zcela srozumitelné.
11. V replice ze dne 11. 10. 2016 žalobce nad rámec žaloby namítá, že ve vyjádření Ing. P. ze dne 29. 3. 2016 je popsán postup jinak, než se udál. Jmenovaná podle žalobce mu Test ukázala dne 4. 2. 2016 bez toho, aniž mu něco k Testu řekla. Žalobce se doposud nedozvěděl důvod, proč jeho správné odpovědi byly vyhodnoceny jako chybné. Ačkoli žalobce poukazoval na nesprávné hodnocení konkrétních dvou otázek ode dne 4. 2. 2016, přesto se žalovaná nevyjádřila.
12. Dne 12. 10. 2016 vydal Městský soud v Praze rozsudek pod č. j. 3 A 110/2016-43, kterým žalobu zamítl. Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 8. 2017, č. j. 2 As 7/2017-41 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze, pod bodem 29 kasační soud konstatoval, „že se městský soud s námitkou rozporu

postupu žalované se základními zásadami činnosti správních orgánů vsutku nerypóřádal. Ve světle stěžovatelem uplatněných žalobních námitek shledává Nejvyšší správní soud citelnou právě absenci zvážení, zda městským soudem shledaná „popisnost a obecnost“ stěžovatelovy žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí dosahuje takové intenzity, že ani s užitím stěžovatelem odkazovaných základních zásad činnosti správních orgánů (zejména zásady vstřícnosti, materiální pravdy, se současným přihlédnutím k poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 správního řádu) nelze přihlédnout ke zjevné příčině podání žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí. I tehdy, odhlédli-li by Nejvyšší správní soud od ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, dle něhož se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení (zatímco městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku bez dalšího v otázce rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí opřel o ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s § 180 odst. 1 správního řádu), byl by městský soud býval povinen k řádně uplatněnému žalobnímu bodu v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně ozřejmit, proč v daném případě byla „obecnost a popisnost“ stěžovatelovy žádosti o přezkum neodstranitelnou překážkou zahrnutí stěžovatelem odkazované e-mailové komunikace (obsahující mj. přesné vymezení sporovaných hodnocení testových otázek) do rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí. Městský soud v napadeném rozsudku na předmětnou stěžovatelovu žalobní námitku nereagoval explicitně, ani nepředestřel takovou konkurenční argumentaci, která by důvodnost námítky implicitně vyvracela. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.“ Dále Nejvyšší správní soud pod bodem 32. zavázal Městský soud v Praze, „po posouzení (a v závislosti na jeho výsledku), zda nepřihlédnutí žalované zejména ke stěžovatelem odkazované e-mailové komunikaci bylo souladné se základními zásadami činnosti správních orgánů, bude případně na místě zabývat se otázkou mezi soudního přezkumu správnosti hodnocení odpovědí na testové otázky, jež jsou zadány jako součást zkoušky z předmětu vyučovaného v akreditovaném studijním programu vysoké školy.“

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), vázán závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 2 As 7/2017-41.
14. Při jednání konaném dne 12. 10. 2016 obě strany setrvaly na svých návrzích i argumentech. Žalobce navrhl provedení důkazů uvedených na str. 2-3 žaloby a dále v replice; žalovaný navrhl důkaz výsledkem doc. H., proděkana fakulty mezinárodních vztahů žalované. Provedení navržených důkazů soud tehdy zamítl pro nadbytečnost, jíž dílem spatřoval v tom, že řada z navržených listinných důkazů je součástí správního spisu (rozhodnutí obou stupňů, studijní a zkušební řád, výpis ze studijního informačního systému, emailová korespondence atd.), dílem v tom, že směřují k prokazování skutečností, které leží mimo oblast soudního přezkumu, tj. především k hodnocení zkoušky a k ověřování znalostí žalobce (zejména oba písemné testy skládané žalobcem, zkušební protokol, kopie z odborných publikací zabývajících se testovanou materií), a konečně dílem v tom, že jen stěží by mohly přinést něco nového nad rámec skutečností již podchycených ve správním spise, popřípadě nad rámec skutečností nezbytných pro rozhodnutí soudu (výsledky doc. H., prof. M., p. P., dr. R.,

akreditační spis, potvrzení o zdravotním stavu žalobce); meze soudního přezkumu zkoušky jsou popsány v dalších partiích odůvodnění rozsudku.

15. Při jednání konaném dne 28. 3. 2018 obě strany nadále setrvaly na svých návrzích i argumentech. Žalobce žádal, aby soud provedl tytéž důkazy, jako v předchozím jednání, dále požadoval, aby soud provedl důkazy, které žalobce zaslal kasačnímu soudu (kopie publikací, potvrzení o zdravotním stavu žalobce, harmonogram akademického roku a emailovou korespondenci), a dále žádal, aby si soud vyžádal původní Test, popř. aby byl žalobce podroben Testu novému k ověření znalostí. Žalovaný byl bez návrhů. Provedení všech navržených důkazů žalobcem soud i při druhém jednání zamítl pro nadbytečnost, kterou dílem spatřuje v tom, že navržené listinné důkazy již vypořádal při prvním jednání, ostatně listinné důkazy jsou součástí správního spisu (rozhodnutí obou stupňů, studijní a zkušební řád, výpis ze studijního informačního systému, harmonogram akademického roku, emailová korespondence, Test, atd.), dílem v tom, že směřují k prokazování skutečností, které leží již mimo relevantní oblast soudního přezkumu, tj. k ověřování soudem aktuálních znalostí žalobce namítaných v žalobě (zejména kopie z odborných publikací zabývajících se testovanou materií či podrobení žalobce novému Testu, který ten již dvakrát psal), a konečně dílem v tom, že navrhované důkazy jen potvrzují skutečnosti již podchycené ve správním spise, popřípadě jdou nad rámec skutečností nezbytných pro rozhodnutí soudu (potvrzení o zdravotním stavu žalobce); meze soudního přezkumu zkoušky jsou popsány níže v odůvodnění rozsudku. Nový důkaz, který by soudu nebyl znám, soud neshledal za důvodné provádět.
16. Ze správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti:
17. Dne 16. 2. 2016 vydal děkan rozhodnutí č. j. 73397 podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ a SZŘ, kterým ukončil studia navazujícího magisterského studijního programu Mezinárodní ekonomické vztahy, obor Mezinárodní obchod žalobce. Důvodem ukončení studia se dle odůvodnění rozhodnutí stal nedostatečný počet kreditních poukázek, neboť žadatel má 25 volných poukázek, ačkoli potřebuje 36 poukázek. Žalobce byl v poučení o opravném prostředku poučen, že podle § 68 odst. 4 ZVŠ lze podat žádost o přezkoumání rozhodnutí do 30 dnů od doručení; rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 22. 2. 2016.
18. Dne 23. 3. 2016 podal žalobce jako žadatel „odvolání ve věci vyloučení ze studia“, jež obsahově je žádostí o přezkoumání rozhodnutí. Žadatel uvádí: „*Vážený pane Děkanе, tímto bych se chtěl odvolat proti rozhodnutí o vyloučení ze studia. Žádám o důkladné prozkoumání správnosti testu z předmětu „1FP412 Oceňování podniku II“, jenž jsem studoval v rámci své vedlejší specializace „Oceňování podniku a nemovitostí“ na fakultě finanční a účetnictví. Obrátil jsem se ihned po opravení svého opravného testu na svoji cvičící paní P., a to 3. února, a požádal jsem poprvé o ověření svého testu. Vyjádření jsem dostal bezprostředně, že již jsou odevzdané zkušební zprávy a test byl opraven správně. 4. února jsem se dostavil za paní P., kde si nechal předložit opravný test. Bylo mi opakovaně argumentováno, že již jsou odevzdané zkušební zprávy, a proto se s tím již nedá nic dělat. V testu jsem ihned našel chybně opravený příklad. Ihned mi bylo i v isisu předdělených 5 bodů za chybně opravený příklad, a to přestože jsem již předem byl ujištěn o správnosti opravení testu. Dále jsem se ptal na několik teoretických otázek, kde jsem byl přesvědčený o správnosti*

svých odpovědí, nedostal jsem žádné odůvodnění. 8. února jsem proto kontaktoval paní P. s žádostí o důkladné prohlednutí testu, kdy jsem také shrnul některé své odpovědi v souladu s doporučenou literaturou. 14. března jsem se již obrátil na pana profesora M., vedoucího katedry financí a oceňování podniku. Žádal jsem, abychom společně prošli test, zda byl opraven správně, protože jsem od 8. února nedostal od paní P. jakékoliv vyjádření. 15. března mě pan profesor požádal, abych se dostavil o týden později. 22. března jsem byl u pana profesora M. a test se mnou neprošel, byla pouze vyjádřena důvěra ve své vyučující a teze, co je vlastně správně. Následně jsem dostal v samý den e-mail, že test byl opraven svědomitě. Shrnutě ani poté, co jsem požádal vedoucího katedry, aby se mnou ověřil správnost mého testu, mi nebylo vyhověno a test mi zřejmě nechce být ukázán. Test mi nebyl opraven mým cvičícím, ale paní R. Dle mého názoru je celý postup ze strany školy nestandardní, a proto žádám o řádné ověření a také o ukázání správnosti opraveného testu vedením katedry“.

19. Před vydáním napadeného rozhodnutí byla do spisu založena emailová komunikace žadatele s vyučující Ing. M. P., Ph.D., dále její vyjádření k věci, vyjádření vedoucího katedry financí a oceňování podniku a rovněž vyjádření proděkana pro pedagogickou činnost, jejichž obsah je níže konkretizovaný.
20. Z emailové komunikace žalobce s vyučující Ing. M. P., Ph.D. vyplývá, že žalobce jmenované zaslal email dne 3. 2. 2016, v němž uvedl, že Test napsal na dostačující počet 40 bodů, ale předmět neudělal kvůli bodům ze cvičení, na které pro něho bylo složité docházet, protože v průběhu semestru měl vykloubený loket a při práci na plný úvazek složité všechny povinnosti stíhal. Žádá ji, aby se na testy podívala, jestli by někde body našla, tak by to uvítal, chybí mu poslední 2 předměty do dokončení studia a pokud by neudělal oceňování podniku, tak by to pro něho znamenalo neúspěšné ukončení studia. Téhož dne (dne 3. 2. 2016) jmenovaná vyučující odepsala emailem žadateli, že na Test se může přijít podívat v jejích konzultačních hodinách, které bude mít od začátku semestru, popř. následující den odpoledne. Ke změně známky uvedla, že považuje „zbytečné jakékoliv vyjednávání“, jelikož body v testech už hledala a další nenajde, první test napsal žadatel na 40 bodů, druhý jen na 36 a v případě opakování testu se vždy bere druhý test, nikoli lepší z obou variant. Málo bodů za cvičení žadatel nyní zpětně nezmění, a pokud měl nějaké zdravotní komplikace, mohl se s ní domluvit na individuálním odevzdání studií emailem, přičemž časová náročnost ostatních předmětů či hrozba neúspěšného ukončení studia pro ni nemůže být důvodem a dodala, že zkušební zprávy již odevzdala vedení. V závěru vyučující uvádí: „Respektujte prosím, že máme nastavena pravidla, která je třeba dodržovat, a to z obou stran“. Dne 4. 2. 2016 žadatel učinil na vyučující emailový dotaz, zda se k ní může dostavit téhož dne. Vyučující mu shodného dne (4. 2. 2016) emailem odepsala, že k ní může přijít téhož dne v určený čas. Následně dne 8. 2. 2016, žadatel napsal email vyučující, „...Chtel bych Vas pozadat o dukladne problednuti testu, ktery jsem mel moznost ve ctvrtek videt. Chybi mi par bodu, ktery jsem presvedceny se v testu nachazi. Chybi mi posledni 2 predmety do dokonceni studia, ve vedlejsi specializace mam uzavrene vsechny predmety bud jednickami nebo dvojkami, vyjma jednoho. Nechci tedy zbytecne opakovat cely rocnik. Premyslel jsem nad svymi odpovedmi a verim, ze v testu je mozne udelit chybejici 4 a 1/4 bodu. Konkretne se jedna o otazku dvou zpusobu urceni goodwill, kde jsem odpovedel ex ante a ex post a rozepsal jsem k tomu to, co je v knizce, take jsem zminil nutnost precenit aktiva na ekonomicka, protoze to pouze lze povazovat za skutecny goodwill. Toto bylo take dle knizky. U otazky zmineni 2 metod, ktery vychazi stejne pokud je stejná kapitalova struktura jsem take zminil

2 metody a rozepsal k tomu nezbytné informace. Napr. mezi DCF entity a EVA entity nutnost stejných WACC, Noa rovnající se investovanému kapitálu, Nopat stejný jako KPVH. Pak jsem tam měl DCF entity a equity, kde jsme zminil nutnost mít stejné náklady VK zadlužené. Případně chybející 1/4 bodu by mělo být možné udelit za graf s náklady na finanční tísní, případně v příkladu strhnout za nepozornou chybu zdanění VH jen 2 body místo 3, postupu tam bylo mnoho a tam jsem prokázal, že danou problematiku ovládám.“

21. Vyučující Ing. P. ve vyjádření ze dne 29. 3. 2016 ke studiu žadatele nejprve popsala požadavky kladené na studenty v předmětu 1FP412 a dále uvedla, že za průběžnou práci v semestru mohou studenti získat 30 bodů, za Test lze získat 70 bodů a pro klasifikaci stupněm tři je určena minimální hranice dosažení 40 bodů, jinak jsou studenti hodnoceni známkou 4, Test lze 1x opakovat. K osobě žadatele uvedla, že získal za průběžnou práci v semestru 14,75 bodů ze 30 možných, jelikož 7 studií neodevzdal, na její cvičení se 6x nedostavil, současně ji nikdy nežádal o speciální přístup s odevzdáním studií, jen jednou jí poslal email se studií s odůvodněním, že v tomto dni má rehabilitaci. Žadatelovu studii tímto emailem přijala a standardně obodovala. Až po druhém pokusu Testu se jí žadatel zpětně omlouval, že měl vykloubené rameno, práci na plný úvazek a časově náročná praktika z oceňování podniku, nikdy ji však nenavštívil v konzultačních hodinách. Žadatel psal první test dne 20. 1. 2016, známka mu byla vložena do systému dne 22. 1. 2016, poté ji nijak nekontaktoval, na její konzultační hodiny nepřišel. Druhý Test psal žadatel dne 28. 1. 2016, známka za něj mu byla do systému vložena dne 29. 1. 2016. Až dne 3. 2. 2016 ji žadatel kontaktoval emailem s dotazem, zda by se mohl přijít podívat na Test, nabídla mu možnost přijít ten samý či druhý den. Žadatel se dostavil druhý den (4. 2. 2016) a dožadoval se, aby mu potřebné body přidala, jinak že mu bude ukončeno studium a přijde o dost peněz. Test s ním otázku po otázce prošla a vysvětlila mu, jak měl postupovat v příkladech. Poté žadatel uznal, že v Testu další body nejsou a odešel. Dne 8. 2. 2016 jí napsal email, kde ji opětovně žádal, aby ho lépe obodovala a připojil návrh ke každé otázce na zvýšení bodového ohodnocení. Na tento email žadateli neodpověděla, neboť předchozí týden mu dostatečně vysvětlila, že v Testu další body opravdu nejsou a že se měl více snažit v průběhu semestru a odevzdat všechny studie, s tím byl srozuměn. Navíc se ozval po dalších čtyřech dnech od konzultace, tedy celkem 11 dnů od vložení známky čtyřky do systému. Ke svému vyjádření vyučující připojila emailovou komunikaci s žadatelem.
22. Vedoucí katedry financí a oceňování podniku ve vyjádření ze dne 30. 3. 2016 k žadateli uvádí, že k předmětné věci zasílá proděkanovi pro pedagogickou činnost stanovisko odpovědné vyučující, která má mezi studenty mimořádně dobrý zvuk právě pro poctivý a velmi vstřícný přístup ke studentům, osobně ji považuje za velmi věrohodnou a plně kvalifikovanou. Vedoucí katedry upozorňuje, že ve svých předmětech ustanovil a písemně informoval studenty na začátku semestru, že cvičící jsou plně oprávněni rozhodovat o známkách a plně za tyto známky odpovídají, protože osobně celý semestr se studenty pracují a znají jejich situaci a v rámci jeho předmětů kladou důraz nejen na přípravu k testu, nýbrž i na průběžnou práci. Výjimkou, kdy by jako vedoucí katedry a jako přednášející a garant zasáhl do známkování, by mohlo být jen výrazné porušení stanovených pravidel, ale v daném případě nic nenasvědčuje tomu, že k něčemu takovému došlo. Vyjádřil podiv nad tím, že si student dovolí argumentovat tím, že Test neviděl, ačkoli to evidentně není pravda.

23. Proděkan pro pedagogickou činnost ve stanovisku ze dne 30. 3. 2016 k předmětné věci sděluje, že fakulta z důvodu nedostatku kreditních poukázek rozhodla o ukončení žadatelova studia, neboť jako student ztratil 28 kreditů, o 5,8 přišel korekcí za uznání předmětů z předchozího neúspěšného studia a o dalších 5 přišel korekcí za pomalé studium, a 3,8 kreditů měl přidáných již v září 2015. V postupu vyučujících předmětu 1FP412 proděkan neshledal nic nekorektního, neboť Test byl se studentem konzultován. Další kreditní poukázky žadateli již přidělovat nebude.
24. Ze systému z osobní složky žalobce vyplývá, že obdržel 144 poukázek přidělených na začátku studia, k rozhodnému okamžiku jich spotřeboval 119 a zbývá mu jich 25.
25. Dne 6. 4. 2016 rektorka vydala napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění konstatuje, že podle § 68 odst. 4 ZVŠ ověřila, zda rozhodnutí děkana není v rozporu se zákonem či vnitřním předpisem vysoké školy a prověřila správnost počtu kreditů žadatele. Rektorka následně zopakovala důvod, pro který žadateli po skončení zimního semestru 2015/2016 zbylo 25 kreditů, ačkoliv pro řádné dokončení studia jich potřebuje minimálně 36, tedy více, než jich má k dispozici. Konkrétně rektorka uvedla, že v průběhu dosavadních tří semestrů studia žadatel získal 55 kreditů splněním studijních povinností, 29 kreditů získal uznáním studijních povinností splněných v průběhu předchozího studia, 28 kreditových poukázek ztratil nesplněním studijních povinností, 5,8 kreditové poukázky mu bylo odečteno podle čl. 8 odst. 3 písm. c) Studijního a zkušebního řádu a dalších 5 kreditových poukázek mu bylo odečteno jako sankce za příliš nízký počet kontrolních kreditů podle čl. 9 Studijního a zkušebního řádu. Po skončení letního semestru 2014/2015 mu děkan nenárokově přidělil 3,8 kreditové poukázky.
26. Následně rektorka konstatovala, že podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle SZŘ. Podle čl. 20 odst. 1 písm. a) SZŘ rozhodne děkan o ukončení studia studentovi, který nemá po skončení semestru k dispozici počet kreditů nutných k řádnému ukončení studia. V daném případě se žadatel objektivně dostal do situace, kdy děkan rozhodl o ukončení jeho studia.
27. K hodnocení písemného Testu rektorka uvedla, že dle fakulty byl Test hodnocen správně. Z popisu komunikace žadatele s vyučujícím je zřejmé, že vyučující se žadatelovým podnětem zabývali a zjištěnou chybu promítli do celkového vyhodnocení Testu. Žadatel neuvádí žádný další konkrétní příklad či otázku, jejichž chybným vyhodnocením by měl být poškozen. Ze SZŘ ani z jiného vnitřního předpisu nevyplývá, že by měl student nárok na kompletní opravení Testu ve své přítomnosti. Za dostačující rektorka považuje, že správnost vyhodnocení Testu byla potvrzena postupně jak vedoucím katedry, tak proděkanem pro pedagogickou činnost. Rektorka rovněž konstatovala, že rozhodnutí děkana splňuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 3 písm. g) ZVŠ, tedy bylo písemně rozhodnuto ve věci žadatelova nesplnění požadavku podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ, rozhodnutí bylo odůvodněno, obsahovalo poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a žadateli bylo doručeno do vlastních rukou. Napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 16. 4. 2016.

28. Z povahy věci se soud nejprve musel zabývat tím, zda je napadené rozhodnutí žalovaného zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze pak hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
29. V daném případě dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím přezkoumatelným. Rektorka se v jeho odůvodnění zaměřila na rozvedení důvodu, pro který bylo žalobci ukončeno prvostupňovým rozhodnutím jeho studium. Soud shledává uvedení jednotlivých položek ztrát či získání kreditů žalobce odrážející zjištěný skutkový stav za dostačující a logický v návaznosti na uvedenou právní úpravu vztahující se k dané věci. Závěrem se rektorka vypořádala i s žalobcovou námitkou týkající se žalobcem opakovaného testu. I když je zřejmé, že odůvodnění této námítky mohlo být obsáhlejší, soud v daném případě nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu, neboť by se v daném případě dle soudu jednalo o přepjatý formalismus (viz dále).
30. Soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ ve znění účinném do 31. 8. 2016 „[s]tudium se dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu“.
32. Podle § 68 odst. 3 písm. g) ZVŠ ve znění účinném do 31. 8. 2016 „[r]ozhodnutí ve věcech nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součásti“.
33. Podle § 68 odst. 4 ZVŠ ve znění účinném do 31. 8. 2016 „[s]tudent může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změnit nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součásti. Rozhodnutí o disciplinárním přestupku a o vyloučení ze studia podle § 67 zruší i v případě, že dodatečně vyšly najevo skutečnosti, které by odůvodňovaly zastavení řízení. Žádost o přezkoumání rozhodnutí vydaného podle odstavce 3 písm. f) má vždy odkladný účinek“.

34. Podle čl. 9 odst. 1 věta první SZŘ „[p]o každém semestru musí mít student celkem získáno alespoň tolik kontrolních kreditů, kolik odpovídá počtu dosud studovaných semestrů, v nichž neměl přerušeno studium, vynásobenému číslem 20, je-li studentem prezenční formy studia...“
35. Podle 20 odst. 1 písm. a) SZŘ „[d]ěkan rozhodne o ukončení studia podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona studentovi, který nemá po skončení semestru k dispozici počet kreditových poukázek nutných k řádnému ukončení studia a děkan mu nepřidělí další kreditní poukázky.“
36. Nejvyšší správní soud pod bodem 29 kasačního rozsudku vytkl, že se městský soud s námitkou rozporu postupu žalované se základními zásadami činnosti správních orgánů vskutku nevypořádal. Ve světle stěžovatelem uplatněných žalobních námitek shledává Nejvyšší správní soud citelnou právě absenci zvažení, zda městským soudem shledaná „popisnost a obecnost“ stěžovatelovy žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí dosahuje takové intenzity, že ani s užitím stěžovatelem odkazovaných základních zásad činnosti správních orgánů (zejména zásady vstřícnosti, materiální pravdy, se současným přihlédnutím k poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 správního řádu) nelze přihlédnout ke zjevné příčině podání žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí. I tehdy, odhlédl-li by Nejvyšší správní soud od ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, dle něhož se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení (zatímco městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku bez dalšího v otázce rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí opřel o ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s § 180 odst. 1 správního řádu), byl by městský soud býval povinen k řádně uplatněnému žalobnímu bodu v odůvodnění napadeného rozsudku dostatečně ozřejmit, proč v daném případě byla „obecnost a popisnost“ stěžovatelovy žádosti o přezkum neodstranitelnou překážkou zahrnutí stěžovatelem odkazované e-mailové komunikace (obsahující mj. přesné vymezení sporovaných hodnocení testových otázek) do rozsahu přezkumu prvostupňového rozhodnutí. Městský soud v napadeném rozsudku na předmětnou stěžovatelovu žalobní námitku nereagoval explicitně, ani nepředestřel takovou konkurenční argumentaci, která by důvodnost námitky implicitně vyvracela. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.“
37. Soud se zabýval, v návaznosti na výše uvedenou právní úpravu i zrušující kasační rozsudek, otázkou vázanosti vysoké školy správním řádem a to vzhledem ke speciální úpravě uvedené v § 68 odst. 1 ZVŠ, dle níž se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahuje v plné šíři správní řád jako obecný právní předpis. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 86/2008 - 52, „...základní zásady správního řízení lze aplikovat pouze výjimečně za účelem vyplňování mezer procesní úpravy“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 191/2014 - 22, dospěl k závěru, že „[u]stanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách je nutné chápat jako odraz snahy zákonodárce vyjmout rozhodovací proces, ve kterém vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech svých studentů, z mantinelů podrobnostmi přetížené právní úpravy v podobě správního řádu. Jedná se o reflexi autonomie vysokých škol, resp. ochrany výkonu jejich zákonem garantované samosprávy, do určité flexibility při rozhodování o věcech studia a studentů. Účelem a smyslem této výjimky však není úplné vyloučení správního řádu ve všech jeho obecných ustanoveních [...] Ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách je tedy nutno zúženě vykládat tak, že obecné předpisy o správním řízení se nepoužijí jen na

vlastní procesní úkony vysoké školy a studentů směřující k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů (jde tedy v podstatě o vyloučení zejména ustanovení o průběhu řízení v prvním stupni a dokazování), jinak se subsidiárně uplatní úprava správního řádu (§ 105 odst. 1 zákona o vysokých školách)“.

38. Obdobně Nejvyšší správní soud i v dalším rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 75/2014 - 44, dovodil, že „[p]okud speciální předpisy právní úpravu obsahují, není třeba obracet se na správní řád, jakožto obecný předpis o správním řízení (obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 8 As 12/2011 – 132, či ze dne 27. 5. 2014, č. j. 8 As 52/2013 - 69); ustanovení § 180 odst. 1 správního řádu se v takovém případě neuplatní. Citovaný nálezn Ústavního soudu (Pl. ÚS 21/04) je třeba chápat tak, že není možno vyloučit použití správního řádu v případě, kdy by neexistovala jiná úprava a byla by tak vytvořena mezera v právu, kterou by nebylo jak jinak zaplnit. Nejde o případ, kdy by použitím analogie měla být vytvořena procesní úprava v celé její úplnosti, jak má na mysli citovaný nálezn Ústavního soudu. Neexistence právní úpravy by dle Ústavního soudu založila rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který upravuje právo každého na stanovený postup při domáhání se svých práv. K takové situaci ale v důsledku ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nedochází. Zákon o vysokých školách totiž obsahuje relevantní procesní úpravu, která je provedena stipendijním řádem, a případné použití správního řádu tak nemůže založit procesní úpravu v celém rozsahu, když v relevantních předpisech úprava existuje“.
39. Soud dospěl k dílčímu závěru, že nemůže přisvědčit námitce obsažené v prvním žalobním bodu, a sice, že rektorka postupovala v rozporu s § 68 správního řádu tím, že neodůvodnila napadené rozhodnutí řádně a že neobsahuje úplné informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce, neboť v souladu s citovanou judikaturou své rozhodnutí vydala podle ZVŠ a nikoli podle § 68 správního řádu. Napadené rozhodnutí podle soudu nemusí naplňovat striktně požadavky vyplývající z § 68 správního řádu.
40. V posuzovaném případě shledává soud podstatnou skutečnost, že žalobci děkan ukončil studium, jelikož žalobce neměl potřebných 36 kreditních poukázek, nýbrž jich měl toliko 25 a tedy nedisponoval dostatečným počtem kreditních poukázek, aby ve studiu mohl dále pokračovat, což bylo v napadeném rozhodnutí rektorkou náležitě rozvedeno. Proti uvedenému počtu kreditních poukázek žalobce však vůbec nebrojí. Předmětem sporu tedy není počet potřebných kreditních poukázek nutných k žalobcově studiu, a to ani počet 25, ani počet 36, jak je uvedeno v prvoinstančním rozhodnutí. Přitom to je pravý důvod, pro který bylo žalobcovo studium ukončeno (pro nedostatečný počet kreditních poukázek). Žalobce svou obranou míří toliko proti hodnocení testu z jediného předmětu nazvaného 1 FP412 Oceňování podniku II.
41. K poukazu žalobce na zásady správního řízení, zejména zásady vstřícnosti, materiální pravdy, se současným přihlédnutím k poučovací povinnosti dle § 4 odst. 2 správního řádu, soud uvádí jednak, že neshledal, že by orgány veřejné vysoké školy jednaly v rozporu se speciální úpravou dle SZŘ, a jednak ani v jejich přístupu neshledal porušení obecných zásad. Ostatně toho se ani žalobce ve svém „Odvolání ve věci vyloučení ze studia“ ze dne 23. 3. 2016 nedovolává, zde pouze obecně žádá „o důkladné prozkoumání správnosti testu“. Ze shora uvedeného postupu vysoké školy soud neshledal konkrétní

porušení uvedených zásad vstřícnosti či materiální pravdy, které žalobce sice v žalobě zmiňuje, ale nijak nekonkretizuje, v čem dle něho žalovaná pochybila.

42. Rektorka adekvátně obsahu žalobcově „žádosti o přezkum“ dostala své povinnosti přezkumu námitky ohledně Testu. Ze správního spisu vyplývá, že ještě před vlastním posouzením a rozhodnutím ve věci samé, si vyžádala vyjádření nejen vyučující, ale i vyjádření vedoucího katedry financí a oceňování podniku a stanovisko proděkana pro pedagogickou činnost.
43. Rozsah přezkumu rozhodnutí je v obecné poloze vždy předurčen obsahem žádosti o přezkum. I v daném případě byl tedy rozsah přezkumu rozhodnutí děkana vymezen a to žalobcem, který vtělil do jeho žádosti o přezkum. Žalobce de facto žádal „generální“ přezkum, aniž by namítal nesprávnost posouzení konkrétního zadání.
44. Soud ověřil ze správního spisu, že takovému požadavku odpovídá jak vyjádření vyučující, tak i vyjádření vedoucího katedry financí a oceňování podniku a též stanovisko proděkana pro pedagogickou činnost, z nichž následně vycházela při vydání napadeného rozhodnutí i rektorka.
45. Soud shledává na tomto místě nezbytným poukázat rovněž na skutečnost, že posuzovaný přístup vyučující, s jejímž hodnocením testu žalobce nesouhlasí, se odrazil právě v její vstřícné komunikaci i ve snaze žalobci objasnit nedostatky v odpovědích na otázky obsažené v Testu. Právě emailová komunikace mezi žalobcem a vyučující svědčí o ochotě vyučující objasnit žalobci dosažený počet bodů za předmětný Test a rovněž, což je pro soud také podstatné, ze strany vyučující je zřejmý důraz na zachování rovného přístupu ke všem studentům, který je vyjádřen v závěru emailu ze dne 3. 2. 2016 „*Respektujte prosím, že máme nastavena pravidla, která je třeba dodržovat, a to z obou stran*“. Dle soudu uvedené dokládá preferenci a snahu vyučující o rovný a standartní přístup ke všem studentům.
46. V žádném konkrétním postupu orgánů vysoké školy soud neshledal, že by vysoká škola zásady správního řízení uvedené v § 2, § 3, § 4, § 6 a § 7 správního řádu porušila a současně že by porušila základní práva zaručená ústavním pořádkem, která sice žalobce namítá v žalobě, avšak nijak blíže nespecifikuje; neuvádí tedy konkrétně jaké a v čem konkrétně porušení zásad spatřuje. Rozhodnutí o ukončení studia děkan žalobci vydal až poté, co bylo vysokou školou zjištěno, že žalobce nedisponuje takovým počtem kreditových poukázek, aby ve studiu mohl pokračovat, toto rozhodnutí bylo žalobci zasláno, bylo mu doručeno, byl v něm upozorněn na možnost podat opravný prostředek v určité lhůtě, čehož žalobce v této lhůtě využil.
47. Rektorka, jako druhostupňový orgán, se jeho žádostí zabývala a ze správního spisu vyplývá, že před vlastním rozhodnutím si nechala předložit žalobcův studijní spis, dále měla k dispozici emailovou komunikaci s vyučující, včetně výše uvedených vyjádření a stanovisko proděkana. Až po seznámení se s těmito podklady ve věci žalobce rozhodla. Následně bylo písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí doručeno žalobci. Soud z obsahu správního spisu neshledal žádnou konkrétní okolnost, z níž by mělo vyplývat v obecné rovině namítané porušení zejména zásady vstřícnosti či materiální pravdy.

48. Žalobce k zásadě materiální pravdy žalobce uvádí, že dne 4. 2. 2016 mu byl Test pouze ukázán, ale nic mu k tomu vyučující neřekla. Naopak z vyjádření vyučující ze dne 29. 3. 2016 vyplývá, že uvedeného dne mu Test ukázala a vysvětlila řešení otázek. Dle soudu pravdivost uvedeného tvrzení žalobce vyvrací emailová komunikace žalobce ze dne 8. 2. 2016 adresovaná vyučující. Obsah této zprávy je v rozporu s tvrzením žalobce, že by ho vyučující s jednotlivými řešeními neseznámila, nic mu k Testu neřekla, neboť jednak v úvodu emailu jí sděluje *„děkuji za čas, který jste si na me nasla ve čtvrtek....“*; tedy je patrné, že se mu vyučující skutečně věnovala, jinak by jí neděkoval za čas, který s ním tehdy strávila a jednak z následujícího jeho textu vyplývá, že otázky s ním skutečně prošla a řešila, jinak by jí nepřemlouval, aby mu body za konkrétní dvě řešení přidala, když uvádí ... *„Premyslel jsem nad svými odpověďmi a verím, že v testu je možné udelit chybející 4 a 1/4 bodu. Konkrétně se jedna o otázku dvou způsobů určení goodwill, kde jsem odpověděl ex ante a ex post a rozepsal jsem k tomu to, co je v knizce, také jsem zminil nutnost přecenit aktiva na ekonomická, protože to pouze lze považovat za skutečný goodwill. Toto bylo také dle knihy. U otázky zminění 2 metod, který vychází stejně pokud je stejná kapitálová struktura jsem také zminil 2 metody a rozepsal k tomu nezbytně informace. Např. mezi DCF entity a EVA entity nutnost stejných WACC, Noa rovnající se investovanému kapitálu, Nopat stejný jako KPVH. Pak jsem tam měl DCF entity a equity, kde jsme zminil nutnost mít stejné náklady VK zadlužené. Případně chybející 1/4 bodu by mělo být možné udelit za graf s náklady na finanční tísní, případně v příkladu strhnout za nepozornou chybu zdanění VH jen 2 body místo 3, postupu tam bylo mnoho a tam jsem prokázal, že danou problematiku ovládám.“* Z uvedeného textu je zřejmé, že Test s žalobcem vyučující probrala a ten po ní žádá přidat další body. Žalobce prostřednictvím emailové komunikace přesvědčuje vyučující, aby porušila etické zásady a body mu přidala *„...Chybi mi par bodu, který jsem presvedceny se v testu nachazi. Chybi mi posledni 2 predmety do dokončení studia, ve vedlejší specializace mam uzavřené všechny predmety bud jednickami nebo dvojkami, vyjma jednoho. Nechci tedy zbytečně opakovat celý ročník.“* Uvedené svědčí dle soudu nejen o liknavém přístupu žalobce, který ke studiu v jeho průběhu měl (o tom svědčí právě důvod, pro který došlo k ukončení studia), ale i o snaze ovlivnit hodnocení testu argumenty, které s Testem nesouvisí.
49. Z obsahu žalobcovy žádosti „o přezkum správnosti testu“ nevyplývá dle soudu povinnost rektorky zahrnout do posouzení „žádosti o přezkum“ i žalobcem až v žalobě odkazovanou e-mailovou komunikaci s vyučující. Pokud měl žalobce v úmyslu poukázat na hodnocení testových otázek, které rozporoval v emailové komunikaci, mohl tak především učinit výslovně jejich uvedením, ale mohl tak učinit i poukazem na tuto komunikaci. Žádný takový požadavek v žádosti nazvané odvolání však žalobce neuvedl.
50. K poučovací povinnosti podle § 4 odst. 2 správního řádu soud uvádí, že neshledal žádnou okolnost, z níž by mohl dovodit, že vysoká škola neposkytla žalobci přiměřené poučení. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje poučení o opravném prostředku, tedy lhůtu i označení orgánu, u kterého se opravný prostředek podává. Závěrem druhostupňového rozhodnutí byl žalobce poučen, že se jedná o konečné rozhodnutí a opravný prostředek proti němu není přípustný. V tomto směru soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76, a ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, publ. pod č. 2235/2011 Sb. NSS.

51. V daném případě dospěl soud k závěru, že důvod k ukončení studia byl rektorkou řádně odůvodněn a to včetně vznesené námitky, v jejímž odůvodnění se odráží rozsah této námitky v žalobcově „odvolání“. Rektorka nebyla povinna se vypořádat s neexistující námitkou týkající se emailové komunikace žalobce s jeho vyučující, neboť žalobce by se jí nejprve v žádosti musel dovolat tak, aby soud následně mohl vytknout žalované, že se takovou (v daném případě neexistující) námitkou nezabývala.
52. Pro úplnost soud dodává, že nemůže vytýkat rektorce, že na neurčitě vymezené žalobcovy námitky reagovala rovněž obecně. Soud považuje za absurdní, aby k námitce požadující „důkladné prozkoumání správnosti“ Testu rektorka podrobně a v kompletním rozsahu přezkoumávala správnost hodnocení všech jednotlivých otázek sporných zkoušek z úřední povinnosti bez ohledu na okruh námitek. Studentovi by v takovém případě stačilo obecně uvést větu, že zkouška nebyla vyhodnocena správně, a rektorka by byla na takovém základě povinna provést detailní rozbor celé zkoušky, včetně hodnocení zadání, klíče a studentových jednotlivých odpovědí. Jelikož žalobcova žádost o přezkum ze dne 23. 3. 2016 byla podána jako obecná, soud shledal napadené rozhodnutí ve vztahu k hodnocení zkoušky za dostatečně odůvodněné a korespondující obsahu žádosti o přezkoumání. Ve své žádosti žádné konkrétní chybně hodnocené otázky či odpovědi z Testu žalobce neidentifikoval. Z tohoto důvodu se rektorka nemohla na žádné konkrétní zadání, resp. odpovědi žalobce také zaměřit.
53. K námitce žalobce, že výsledek Testu přezkoumala jiná vyučující, soud uvádí, že nepovažuje za relevantní, zda Test hodnotila žalobcova vyučující či jiná kompetentní vyučující shodné katedry. Hodnotitelem Testu nemusí být konkrétní osoba. Taková povinnost nevyplývá z žádného právního předpisu ani ze SZŘ Vysoké školy ekonomické v Praze. Naopak lze pokládat za běžnou praxi, že zkoušení a opravování písemných Testů se dělí mezi více vyučujících. Dle soudu může být dokonce i přínosné, aby Testy studentů opravoval někdo jiný než ten, kdo právě zná řešitele úloh. Lze dodat, že žalobce k této námitce ani neuvádí, zda a jaký vliv mohla mít na rozhodnutí ve věci samé či vyhodnocení Testu skutečnost, že Test neopravovala jeho vyučující Ing. P. K samotnému posouzení Testu lze vycházet z obsahu správního spisu, v němž jsou obsaženy materiály od vyučujících, vedoucího katedry a proděkana. Tyto před rozhodnutím měla k dispozici i rektorka. V napadeném rozhodnutí na str. 2 v odstavci prvním se rektorka věnuje otázce přezkumu prvostupňového rozhodnutí a v něm konkretizuje porušení studijních povinností žalobce, na které soud pro stručnost odkazuje.
54. Soud nemohl žalobci ani přisvědčit, že by mu Test nebyl ukázán. Naopak, o tom, že žalobce Test viděl dne 4. 2. 2016, vyplývá zejména z jeho emailové komunikace s vyučující, když žalobce potvrdil v emailu ze dne 8. 2. 2016 „...testu, který jsem měl možnost ve čtvrtek videt...“
55. K námitce, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, jelikož rektorka uvedla, že Test byl ohodnocen správně, ačkoli na jiném místě dodala, že vyučující se zabývali žalobcovým podnětem a zjištěnou chybu promítli do hodnocení, soud uvádí, že v daných tvrzeních nespatřuje žádný rozpor. Citaci slov žalobce vytrhává z kontextu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce vypracoval Test a během konzultace došlo k jeho opravě. Uvedená skutečnost nemůže ovlivnit závěr, že ve chvíli, kdy

rektorka hodnocení Testu přezkoumávala v rozsahu žalobcových námitek, bylo celkové hodnocení Testu – po již dříve provedené opravě – správné. Soud proto neshledal v rozhodnutí namítaný rozpor, naopak námitku považuje za zavádějící a dezinterpretující text rozhodnutí.

56. Pod bodem 32. zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud závázal zdejší soud, *„bude případně na místě zabývat se otázkou mezi soudního přezkumu správnosti hodnocení odpovědí na testové otázky, jež jsou zadány jako součást zkoušky z předmětu vyučovaného v akreditovaném studijním programu vysoké školy.“*
57. K otázce možného rozsahu přezkumu vysokoškolských zkoušek soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141, v němž se uvedený soud zabýval možností přezkumu státní závěrečné zkoušky: *„Zákon o vysokých školách nestanoví, že student má právo na úspěšné vykonání zkoušky a z toho plynoucí právo žádat o změnu klasifikace udělené při státní zkoušce. Zjednodušeně řečeno student při konání státní zkoušky nemá právo na ‚výsledek‘, ale na ‚řádný proces‘ s ní související, který je primárně určován podmínkami danými studijním programem, resp. studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách]. ‚Řádný proces‘ garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek. Hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná, jak ostatně stěžovateli ve svém rozhodnutí z 5. 12. 2006 sdělil děkan Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Jak již bylo výše uvedeno, právo na vzdělání v sobě (bez dalšího) negarantuje právo na dosažení určité úrovně vzdělání. To je, zvláště u vysokoškolského vzdělání, jakožto nejvyšší formy vzdělání, podmíněno řadou faktorů, včetně vědomostí studenta, které jsou výslednicí jeho předchozí přípravy a pedagogické činnosti vysoké školy a které lze zvláště při ústní formě zkoušek zpětně jen obtížně hodnotit, a to tím spíše, že hlediska odborná mohou převážet nad právními. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že klasifikační státní zkoušky jsou hodnoceny vědomosti studenta, které nemohou být podrobeny soudnímu přezkumu.“*
58. Vzhledem k tomu, že také předmětem jiných vysokoškolských zkoušek je především hodnocení odborných znalostí v Testu (zde konkrétně z předmětu nazvaného 1 FP412 Oceňování podniku II) dospěl soud k závěru, že lze závěry citovaného rozhodnutí aplikovat i na daný případ. Je tomu tak i proto, že v dané věci žalobce Test již 2x písemně realizoval a v současné době ho nelze za daných podmínek tehdejších žalobcových vědomostí nyní opakovat. K otázce věcných námitek žalobce, a to přezkum konkrétních úloh, osobní konzultace, celkové hodnocení Testu, soud s odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu dále uvádí, že soud v dané věci rovněž uvážil, že otázkou správnosti hodnocení odpovědí na testové otázky, jež jsou zadány jako součást zkoušky z předmětu vyučovaného v akreditovaném studijním programu vysoké školy, se již ve věci žalobce dostatečně zabývali vyučující, vedoucí katedry, proděkan a rektorka, a žádný z nich neshledal důvod, pro který by se dále touto otázkou přezkumu správnosti odpovědí žalobce měl dále zabývat. Současně lze konstatovat, pokud by soud nyní sám provedl kontrolu správnosti hodnocení odpovědí žalobce uvedeného Testu, a to zejména dvou podle žalobce nyní sporných řešení, jež žalobce konkretizuje až v žalobě, a nikoli ve svém „odvolání“, pak by nepřipustně zasáhl do správního řízení, neboť takový návrh nebyl předmětem žádosti

žalobce ze dne 23. 3. 2016 a soud může přezkoumávat jen otázky, jež byly řešeny z podnětu žalobce žalovaným ve správním řízení. Takový rozsah přezkumu dvou konkrétních bodů nebyl ve správním řízení namítán. Za těchto dvou okolností by byl soud povinen provést i věcné posouzení, zda žalobce správně odpověděl na dvě otázky či zkušební úlohy, včetně případného posouzení, zda zadané otázky či úlohy byly podle současného stavu vědeckého poznání formulovány správně a zda byly logicky a jazykově formulovány dostatečně jednoznačně. To se v daném správním řízení však nestalo.

59. Soud shledává vhodným také upozornit na to, že v předmětné věci soud nemohl přihlídnout a zohlednit ani jiné skutečnosti, které eventuálně mohly mít vliv na výsledek Testu, kterými jsou zdravotní indispozice žalobce a jeho práce na plný úvazek, neboť ty zmínil žalobce až následně po Testu v emailu vyučující Ing. P. Pokud žalobce naformuloval žádost o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí obecně, nemůže tento nedostatek v případě přezkumu vysokoškolské zkoušky „dohnat“ v řízení před správním soudem tím, že až v žalobě začne formulovat celou řadu konkrétních tvrzení, jakými je např. předchozí Test ze dne 20. 1. 2016, který nebyl předmětem žádné námítky a tím i předchozího zkoumání orgánů vysoké školy. Soud neshledal důvod, aby v napadeném rozhodnutí rektorka byla povinna vypořádat žalobcova tvrzení, že žalobcovy odpovědi na teoretické otázky v písemném Testu jsou správné, jak se žalobce v žalobě domáhá, neboť taková žalobcova námitka v „odvolání“ obsažena též není.
60. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak jí v řízení žádné náklady nad rámec jejích běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaná nejprve při prvním jednání požadovala přiznání nákladů řízení v rozsahu paušální částky podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. K tomu zdejší soud konstatuje jednak, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, nejsou na správní soudnictví přenositelné závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb., a jednak, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, žalovaný správní orgán nemá na náhradu nákladů řízení zásadně právo. Při druhém jednání náklady žalovaná neuplatnila.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. u Městského soudu v Praze do dvou týdnů po doručení rozsudku.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec, nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu